

Monolog: BILDET

Altså.

Jeg blir så forbanna. Skjønner du?

Altså, vi har vært venner i – jeg vet ikke hvor lenge jeg, siden en gang på barneskolen. Og han er jo egentlig en veldig bra fyr. Ikke sant? Hvis noen har blitt plaga, så har han ofte forsvart dem. Andre på trinnet og sånn. Hvis noen har trengt hjelp til noe, hjelper han. Han er jo ganske skoleflink, så han har OFTE hjulpet meg.

Og så.

Jeg vet ikke.

Akkurat som han bare – som han bare er blitt litt dust, liksom?

Jeg mener, alle vet at sånn gjør man ikke. Man tar ikke bilder av folk i garderoben!

Hvordan tenkte han egentlig?

Jeg har sett en sånn serie, hvor noen tok bilde av ei jente og sendte det rundt, og hun ble så lei seg at hun ikke ville leve.

Jeg tenker jo på det. Stakkars Annelise, liksom. Tenk om hun også blir så lei seg nå at hun ikke vil –

Men sånn kan jeg ikke tenke. Nå må vi fikse dette her. Hvis det bare er MEG han har sendt det til, så kan vi sikkert klare å fikse det. Men hvis han har sendt det til alle –

Tenk om han kommer i fengsel. Skal jeg bli den der som har en venn i fengsel, jeg da? Eller kanskje folk tenker at jeg var med på det, siden han sendte det til meg?

Jeg bare håper at han har vett til å si unnskyld. Og til å aldri gjøre det igjen. Hvorfor måtte han være så dust? Jeg bare skjønner ikke –

De kommer snart nå. Jeg sa klokka 12, det er bare 5 minutter til. Vet ikke helt hvorfor JEG er så nervøs egentlig, det er jo ikke jeg som har – men sant? Jeg vil jo bare at det skal bli bra igjen.

Han er jo egentlig en bra fyr.

TENK OVER DETTE:

- *Hvem snakkes det til?*
- *Hvorfor fortelles historien?*
- *Hvor er hun/han?*
- *Når på dagen er dette?*